Recensie: Well-Behaved Women Seldom Make History ****

Arenberg Antwerpen
donderdag 1 februari 2024

foto © Verona Verbakel

Recensie:
Hallucinant vind ik het soms hoe kritisch, ja zelfs hard vrouwen tegenover andere vrouwen zijn. In enkele nabesprekingen aan de bar, en vervolgens voor de deur van de Arenberg werd Verona Verbakels Well-Behaved Women Seldom Make History zo onder de microscoop gehouden dat ik er als man een complex aan overhield. Of op zijn minst mezelf begon af te vragen of ik ondertussen zoals velen de oppervlakkigheid zelve ben geworden. Waarom kunnen vrouwen gewoon eens niet wat liever zijn tegenover elkaar? Het lijkt wel de omgekeerde wereld dat iemand die al een tijdje als 'azijnpisser' geframed wordt op social media (niet zelden door jonge vrouwen) hén nu tot de orde moet roepen.

Zeker, van zodra een vrouw het woord 'seks' uitspreekt, wordt de primaat in mij wakker en krijgt ze van mij alle aandacht. Ik ben dus in tegenstelling tot sommige andere toeschouwers 70 minuten geboeid blijven luisteren naar hoe Verona vertelde over het seksueel ontwaken van een meisje, de targets die ze zich stelde om tegen een bepaalde leeftijd te kussen, en op een andere ontmaagd te zijn geweest. Maar de voorstelling gaat bovenal over ongewenst seksueel gedrag van mannen. Over gevingerd worden terwijl je je benen dichtknijpt en dat dus niet wil. Over in de duinen seks moeten hebben met je lief terwijl je een vaginale infectie hebt opgelopen omdat ze in een discounter geen vaginale verzorgingsproducten verkopen en het alternatief, iets voor baby's de ph-waarden van de mossel danig verstoorden.
Net zoals de recente Barbie-film er eigenlijk een is die mannen (hadden) moeten zien, maar vooral vrouwen wist te lokken, zagen we hetzelfde fenomeen bij Well-Behaved Women Seldom Make History. We zagen vooral seksegenoten van Verona, terwijl de boodschap van haar voorstelling, die ook nu weer hoogstpersoonlijk aanvoelde, zich richt tot mannen: 'Nee, betekent nee'.
Wat ik zo fijn vind aan monologen van Verona Verbakel is haar rechttoe-rechtaan stijl, ze neemt geen blad voor de mond, is (zelf)kritisch (over psychologie, voorlichting met condooms die je moeten behoeden voor tienerzwangerschappen enz.) en combineert dat met het beschrijven van omgevingsfactoren op een erg beeldende, literaire, ja zelfs poëtische manier. Wanneer ze het heeft over haar bezoek met een vriendje aan een sekshotel en daar zelf bijna de helft van het bedrag om de kamer even te huren moest betalen (terwijl ie dat eigenlijk ook zelf kon) kan je zo de ruimte voor de geest halen. Met veel gevoel voor detail heeft ze het dan onder andere over het schilderijtje waar ze de ganse tijd naar kijken mocht terwijl ze op zijn hondjes genomen werd omdat ze hem zei dat dat haar favoriete standje was om zo toch maar iets van uitzicht te hebben. Of het een Vlaams primitief naturalistisch meesterwerkje dan wel iets waardeloos was dat er hing?

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Zelf lijkt ze later eerder voor dat laatste te gokken.
In zeven hoofdstukken beschrijft Well-Behaved Women Seldom Make History, zeven verschillende situaties met mannen. En hun kenmerken koppelt ze daarbij aan een dier. Van paddenboy (en haar voorliefde voor mannen die er als een amfibie uitzien), over de haai (die zijn kans grijpt als ze gekwetst is op zomerkamp), de beer (die haar dumpt omdat hij eigenlijk al een vriendin heeft), het konijn (dat zelfliefde toch ook niet alles is en géªnant kan zijn de dag nadien en wanneer je betrapt wordt), de olifant (een lieve man die op zijn 22ste sterft), de parasiet (die plots zijn vinger in haar gat steekt en met haar naar een sekshotel trekt) en de pitbull (die denkt dat ie empathisch is wanneer ie stelt dat ie snel geweest is tijdens de daad omdat ie wist dat ze zeer had) om uiteindelijk te komen bij het sprookje van de paddenprinses waarmee ze alles mooi aan elkaar koppelt, maar vooral ook een einde laat horen dat veel realistischer is dan eender welk sprookje: 'Ze leefde'.
Het klopt, die kritiek die ik uit menig vrouwenmond achteraf hoorde dat Verona wat snel over haar humoristische passages ging waardoor ze wat verloren gingen in het geheel. Qua timing is daar zeker nog ruimte voor verbetering. Ook het tweede hoofdstuk levert kennelijk voor sommigen een inkakmoment op omdat het minder rijk is qua (beeld)taal, humor of spitante opmerkingen dan de andere. En de vermelding dat de olifant op zijn 22ste stierf komt er al even plots als het nieuws waarop ze dat zelf te horen kreeg destijds, lijkt het wel waardoor sommigen hunkeren naar meer omkadering of context terwijl wij het best ok en begrijpelijk vinden als een theatermaakster niet verder in detail wil treden. Ik blijf dan weer met dat beeld op mijn netvlies zitten hoe Verona er uit zou zien met een wortel met loof aan tussen haar benen naast de frigo, wat nog maar eens bewijst dat ondergetekende primaat een exemplaar is met een rijke of als je wil perverse fantasie.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.